

RESUMÉ

Jana DALY

TEOLOGICKÉ DŮVODY CHARITATIVNÍ ČINNOSTI CÍRKVE

Římskokatolická církev koná charitativní dílo po celém světě. Jeho počátky lze vystopovat již v prvotní církvi, kdy apoštolové ustanovením sedmi mužů, jáhnů, začleňují charitu natrvalo do církve. Vedle hlásání radostné zvěsti a slavení svátostí představuje diakonie třetí z jejích hlavních úkolů. Jeho zodpovědné plnění je možné pozorovat v celé historii existence církve.

Cílem práce bylo teologicky zdůvodnit křesťanskou charitu a nalézt kořeny této činnosti v Písmu svatém a v dalších pramenech sloužících církvi. V práci je nejprve představena charita z historického hlediska. Po úvodních kapitolách, které objasňují pojmy spojené s charitou a zmiňují obecný význam bliženecké pomoci, se práce zabývá židovskou charitou a životními poměry Palestiny v dobách vzniku církve. Dále se práce věnuje křesťanské charitě a sleduje její vývoj od počátku až do současnosti.

V další části oddílu teorie je nahlížena charita v tradici svatých. Zde je záměrem monitorovat důvody, jež vedly vybrané světce k tomu, aby svůj život zasvětili pomáhání druhým. Mezi nimi jsou jmenováni například Kamil de Lellis, svatý František, svatý Vincenc z Pauly, Jan z Boha a další. Větší část tohoto pojednání tvoří popis motivace Matky Terezy.

Důležitost existence diakonické služby je vykreslena na pozadí pravoslaví, které má odlišný přístup ke službě potřebným. Ze srovnání vyplynulo, že důvodů je více. Patří mezi ně rozdílnost pohledu na Boží království na zemi, starobylý ráz pravoslaví a odlišnosti v misijním díle. Práce dále poukazuje na to, že prameny, na jejichž základě jsou věřící vedeni k lásce k bližnímu se ve Východní církvi neliší.

Druhá část práce je zaměřena na představení zdrojů, z nichž katolická církev čerpá při obhajobě pro svou sociální činnost. Tyto zdroje jsou rozděleny na biblické prameny, kde dokazování probíhá na základě odkazů z Písma svatého s důrazem na Nový zákon. Druhý

oddíl pak tvoří teologické prameny, mezi něž se řadí tradice církve, sociální encykliky a výroky Magisteria.

Před závěrem práce je věnován prostor pro hlubší objasnění pojmů těsně souvisejících s charitou. Mezi nimi zaujímá místo kapitola o lásce, podpořená myšlenkami z encykliky *Deus caritas est* papeže Benedikta XVI. Dále je řeč o bratrství, zodpovědnosti a o ceně lidského života.

V samém závěru práce přichází na řadu jádro problému týkající se Boží spravedlnosti, svaté Trojice a jejího obrazu v člověku. Na konci práce lze nalézt zdůvodnění toho, proč teologie vysvětluje biblická doporučení právě tím způsobem, který vede církve k přesvědčení, že charita je jejím úkolem.